

บทที่ ๒

เส้นทางสู่สงคราม

ประเทศสหรัฐอเมริกาถล่มเข้าสู่สงครามเวียดนามอย่างช้า ๆ โดยที่คนทั่วไปก็ไม่ได้สังเกต ในช่วงนั้นคือราว ค.ศ. ๑๙๖๐ ประเทศกำลังเผชิญกับปัญหามากมาย อาทิ ปัญหาเกี่ยวกับมหาอำนาจสหภาพโซเวียต ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันด้านอวกาศ การสะสมขีปนาวุธ หรือภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศเกี่ยวกับประเทศคิวบาซึ่งถือว่าอยู่ใกล้ประเทศสหรัฐ มาก นอกจากนั้นยังมีปัญหาภายในอีกคือ การที่ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี ถูกลอบสังหาร และก็ยังมีความขัดแย้งในท้องถิ่นอื่น ๆ ของโลกที่สหรัฐ ต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ทำให้ปัญหาในอินโดจีนกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยมากในขณะนั้น

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ เด็กหนุ่มแถวบรูคลินจะให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวที่พวกเขาสนใจเป็นพิเศษ เช่น กีฬาและการจับผู้หญิงมากกว่าการเมืองหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลก ยกตัวอย่างเช่น พระที่เฝ้าตัวเองประท้วงในไซ่ง่อนอาจจะมีความสำคัญน้อยกว่าผลการแข่งขันเบสบอลระหว่างทีมแยงกี้กับเรดซอก นอกจากนั้นเด็กวัยรุ่นแถวบรูคลินก็ให้ความสำคัญกับการศึกษาพอสมควร เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๓ กำลังใกล้จะหมดไป และปี ค.ศ. ๑๙๖๔ กำลังคืบคลานเข้ามา คำถามก็มีมากมายสำหรับช่วงหัวเลี้ยว

หัวต่อคือ เมื่อจบจากชั้นมัธยมแล้วจะไปทำอะไรต่อ ถ้าทำงาน จะทำอะไร หรือถ้าจะเรียนต่อจะเรียนที่ไหน และจะเอาเงินที่ไหนไปจ่ายค่าเทอม

การที่เด็กหนุ่มสมัยนั้นจะพลิกผันตัวเองเข้าสู่สมรภูมิมิรบไม่ได้เป็นเพราะเหตุผลใด ๆ เช่น การเมือง หรือผลประโยชน์ชาติ แต่เป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวล้วน ๆ เนื่องจากประเทศมีทรัพยากรบุคคลมากจึงไม่จำเป็นต้องเกณฑ์คนไปรบ แต่เป็นอาสาสมัครมากกว่าซึ่งก็เพียงพอแล้ว คนประเภทไหนที่อาสาไปรบล่ะ คนโง่บ้าง คนไม่มีการศึกษาบ้าง คนกล้าบ้างบ้าง แล้วผมเป็นประเภทไหนกัน ไม่ใช่ทั้งหมดที่กล่าวมา แต่ผมก็ไปร่วมรบในสมรภูมิเวียดนาม

ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นได้ล่ะ ไม่ใช่เพราะถูกเกณฑ์อย่างแน่นอน ในช่วงฤดูหนาวของปี ค.ศ. ๑๙๖๓ - ๖๔ ผมเรียนอยู่ปีสุดท้ายของชั้นมัธยมปลาย ด้วยทุนการศึกษาจากนิวยอร์ก สเตท วิทยาลัย และเงินจากการทำงานพิเศษ จะเป็นทุนการศึกษาของผมในระดับมหาวิทยาลัยต่อไป ถึงแม้ว่าการสมัครเข้าเป็นทหารในปีที่ผมอายุ ๑๘ ปี ดูจะเป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่น่าสนใจ แต่พ่อผมซึ่งเคยเป็นนายทหารชั้นประทวนเป็นเวลานานถึง ๒๒ ปี และเคยผ่านสงครามโลกครั้งที่ ๒ มาแล้วยังไม่เห็นด้วย เหตุผลเพราะมันเร็วไปและอีกอย่างก็ยังมีโอกาสสมัครเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ซึ่งเป็นโรงเรียนนายร้อยหลักของประเทศที่ผลิตนายทหารให้กับกองทัพบก จริงอย่างที่พ่อผมพูด ผมยังมีโอกาสถึงแม้การสอบเข้าเรียนในสถาบันแห่งนี้จะยากมากเพราะนอกจากความสามารถแล้วยังต้องได้รับการเสนอชื่อจากผู้ว่าการรัฐด้วย แต่ผมก็ยังมีหวังลึก ๆ เพราะผมเป็นนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น นี่อาจจะเป็นพลังบวกสำหรับการสมัครเข้าเรียนที่โรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ก็เป็นได้ ก็ต้องคอยดูกันต่อไป

ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงของปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ปัญหาในประเทศเวียดนามกลายเป็นที่สนใจในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาเองก็ยังไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับอะไรมากนัก ปีนั้นผมเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๑ ของวิทยาลัย บรุดลิน โปลิเทคนิค สาขาวิศวกรรมโยธา ข้อดีคือผมได้อยู่ใกล้บ้าน สามารถเดินทางไป-กลับบ้าน-โรงเรียนได้ และมีเวลาซ่อมแซมมวยที่วายเอ็มซีเอประจำเขตบรุดลิน

ในช่วงหน้าร้อนของปี ค.ศ. ๑๙๖๕ สหรัฐ เริ่มมีแนวความคิดที่จะส่งทหารอเมริกันเข้าไปที่เวียดนาม ซึ่งหนึ่งปีก่อนหน้านี้ได้มีการลงมติว่าด้วยอ่าวตังเกี๋ย (The Gulf of Tonkin Resolution) ได้มีการพูดถึงการส่งกำลังทหารเข้าไปด้วยแต่ก็ไม่มีใครพูดถึงว่ามันเป็นสงคราม แต่สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เพิ่งจบปีที่ ๑ อย่างผมไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก สิ่งที่ผมคิดตอนนั้นคือการไปฝึกงานสำรวจทางภาคเหนือของนิวยอร์ก

แต่แล้วฟ้าก็เล่นตลกกับชีวิตผม การที่ผมได้สมัครเข้าเรียนที่โรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์เมื่อก่อนหน้านี้ ทางโรงเรียนได้ตอบรับผมให้เข้าเรียนแล้วเนื่องจากผู้สมัครคนอื่นจากพื้นที่เดียวกันมีคุณสมบัติไม่ครบ ผมกลายเป็นผู้สมัครจากแมนฮัตตันที่ได้เข้าไปเรียน ในขณะที่ผมกำลังฝึกงานโยธาสำรวจอยู่ในสนามก็มีเสียงโทรศัพท์จากโรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์เข้ามาบอกว่า “ถ้าคุณสามารถมารายงานตัวที่เวสต์ปอยต์ภายใน ๓ วัน คุณจะเข้าเรียนในรุ่นที่ ๑๙๖๙ สนใจไหม”

ผมตอบกลับไปว่า “ผมคิดว่าได้นะ” มันเป็นการตัดสินใจที่ยิ่งใหญ่ก้าวหนึ่งสำหรับเด็กหนุ่มวัยขนาดผม ไม่ว่าจะผลจะเป็นอย่างไรผมโทษใครไม่ได้เพราะผมได้เลือกเอง ผมเตรียมตัวทุกอย่างเพื่อสิ่งนี้ ทั้งการสอบด้านต่าง ๆ รวมถึงการขลิบที่อวัยวะเพศด้วย

ผมขับรถจากบรูคลินไปที่เกาะสแตเทนในคืนนั้นทันที และครอบครัวผมก็มีงานเลี้ยงฉลองเล็ก ๆ ในเมือง พ่อผมดีใจมาก ผมยังจำบรรยากาศคืนนั้นได้ดี พ่อตอบหลังผมเบา ๆ และบอกว่า “ลูก เรากำลังจะเป็นส่วนหนึ่งของนายทหารที่มีเกียรติมากของกองทัพบก”

สองวันต่อมาผมขับรถไปกับแม่เพื่อจะไปบ้านน้ำซึ่งอยู่ห่างจากเวสต์ปอยต์ประมาณ ๓๐ ไมล์ ท่าทีของแม่ช่างแตกต่างจากของพ่อเหลือเกิน แม่จับมือผมแน่น แม่ไม่ยอมให้ลูกจากไปไกล เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ตาผมก็เริ่มแดงแต่ก็ต้องพยายามทำให้เป็นปกติก่อนถึงโรงเรียน เพราะผมกำลังจะเข้าไปเรียนในที่ที่จะฝึกให้คนเป็นผู้นำ ผมจะไม่เป็นลูกแห่งซีแยะเป็นอันขาด

วันแรกที่โรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ค่อนข้างหนัก มีบางคนที่ตัดสินใจไม่เรียนต่อหลังจากวันแรกนี้ แต่ผมเองได้ตัดสินใจแล้วว่าต้องเรียนให้จบเพราะเป็นเส้นทางที่ผมเลือกเอง การเรียนและการฝึกของที่นี่ค่อนข้างยาก นักเรียนปี ๑ จะได้รับการฝึกให้มีความกระฉับกระเฉงว่องไวในชีวิตประจำวันโดยการเดินให้เร็วกว่าปกติ ๒ - ๓ เท่า เดินตัวตรงเก็บคางตั้งแต่วันแรก ๆ ของการเรียนก็เริ่มมีการพูดถึงการรบในป่าบ้างแล้ว (ลักษณะการรบที่จะเจอที่เวียดนาม) หลังจากการฝึกภาคสนามครั้งแรกหรือที่รู้จักกันในนาม บีสต์แบร์เรค (Beasts Barracks)

การเรียนท้อมแรกก็เริ่มขึ้น เวลาในห้องเรียนช่างผ่านไปช้าเหลือเกิน แล้วการฝึกภาคสนามอีกครั้งก็เริ่มขึ้น โดยส่วนตัวผมชอบความท้าทายที่เจอในระหว่างการฝึก มันเหมือนตอนที่ผมซ้อมชกมวย และสภาพแถวถนนบรูคลิน ผมนึกภาพตัวเองในเหล่าอื่นไม่ออกเลยนอกจากการเป็นทหารราบ

////////////////////////////////////

ในระหว่างปีการศึกษา ๑๙๖๖ - ๖๗ สงครามเวียดนามเริ่มรุนแรงขึ้น เริ่มมีรายงานผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต ศิษย์เก่าเวสต์ปอยต์รุ่นที่ ๖๖ เริ่มสังเวชชีวิตที่สมรภูมิเวียดนามแล้ว ข่าวการบาดเจ็บและเสียชีวิตของทหารอเมริกันที่เวียดนามสะท้อนใจผมพอสมควร เพราะมันใกล้ตัวผมมาก อีกไม่นานผมก็อาจจะต้องไปอยู่ในสมรภูมিরูปแบบนั้น ผมได้มีโอกาสเดินทางไปบ้านของศิษย์เก่าเวสต์ปอยต์คนหนึ่งซึ่งเสียชีวิตในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ ความรู้สึกในขณะนั้นไม่ค่อยดีเลยเพราะไม่รู้จะช่วยครอบครัวเขาอย่างไร เลยต้องถอยออกมา

ความใฝ่ฝันของผมที่อยากเป็นทหารราบเริ่มใกล้ความจริงขึ้นมาทุกที และโรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ก็ให้โอกาสผมมากในการฝึกความเป็นผู้นำซึ่งผมชอบมาก ไม่เฉพาะความเป็นผู้นำเท่านั้นที่สถานที่แห่งนี้เน้นเป็นพิเศษ ก็ฝึกเน้นด้วยเพราะเป็นเครื่องมือในการสร้างความเป็นผู้นำเช่นกัน มีกีฬาหลากหลายชนิดซึ่งผมไม่เคยรู้จักเลย แต่ผมก็ไม่เคยย่อท้อสำหรับความท้าทายต่าง ๆ และก็จริงจังจนเกินไปกับทุกเรื่อง จนขาดความสนุกสนานในชีวิต ผมมีเพื่อนร่วมรุ่นที่ค่อนข้างดีที่คอยให้กำลังใจในทุก ๆ เรื่อง เราให้กำลังใจซึ่งกันและกัน เพราะมีเป้าหมายเดียวกันคือ สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอันทรงเกียรติแห่งนี้

ในปีที่ผมเข้าเรียนทางโรงเรียนก็เริ่มรับนักเรียนนายร้อยผู้หญิงเข้ามาเรียนด้วย ตอนแรกก็มีไม่กี่คน แต่ก็เพิ่มจำนวนขึ้นในเวลาต่อมา หนึ่งในนักเรียนนายร้อยหญิงได้กลายเป็นแฟนผมในที่สุด สภาพความกดดันในโรงเรียนด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกหรือการเรียนในห้องเรียน รวมถึงการอยากอยู่กับแฟน เพิ่มความกดดันให้กับผมเป็นอย่างมาก จนอดสงสัยไม่ได้ว่าตัวเองจะจบการศึกษาพร้อมรุ่นได้หรือเปล่า

ดูเหมือนโอกาสที่จะได้เห็นสงครามเริ่มเป็นจริงแล้ว ย้อนไปเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๖ - ๖๗ ผมมีความเชื่อว่าสงครามเวียดนามจะจบลงก่อนที่ผมจะจบการศึกษาและคิดไปไกลว่าโอกาสที่จะได้เข้าร่วมสงครามที่ยิ่งใหญ่ ก็คงมี ในความเป็นจริงโอกาสที่สงครามจะกินเวลาเกิน ๔ ปีเป็นเรื่องยาก อย่างน้อยก็ตั้งแต่สงครามต่อสู้เพื่ออิสรภาพจากประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ กองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓ รายงานผู้บาดเจ็บจากการรบที่เวียดนามเพียงกองพันเดียวสูงถึง ๘๐๐ นาย ซึ่งถือว่าสูงมาก และการรบในวันตรุษญวน (Tet) เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ปี ค.ศ. ๑๙๖๘ เพียงแห่งเดียวมีผู้เสียชีวิตมากเป็นประวัติการณ์ ดูเหมือนสถานการณ์เริ่มจะแย่งเรื่อย ๆ ในเดือนมกราคม ค.ศ. ๑๙๖๙ ริชาร์ด นิกสัน สาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี และเริ่มมีรายงานผู้เสียชีวิตสัปดาห์ละประมาณ ๔๐๐ คน จำนวนศิษย์เก่าเวสต์ปอยต์ที่เสียชีวิตในสมรภูมิเวียดนามก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ปี ค.ศ. ๑๙๖๙ เป็นปีที่ผมก้าวสู่ชีวิตทหารอย่างเต็มตัว เริ่มตั้งแต่ผ่านกระบวนการเลือกเหล่าในเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งผมเลือกเหล่าทหารราบ และในเดือนมีนาคมก็อาสาสมัครไปเวียดนาม ผมเขียนหนังสือถึงผู้บัญชาการกองพลน้อยส่งทางอากาศที่ ๑๗๓ เพื่อขอไปประจำการที่หน่วยของท่าน ซึ่งกองพลน้อยแห่งนี้มีชื่อเสียงเกียรติประวัติการรบมากที่สุดที่เวียดนาม และแล้ววันที่ผมรอคอยมานานก็มาถึง คือวันที่สำเร็จการศึกษาในวันที่ ๔ มิถุนายน และก็แต่งงานทันที โดยจัดงานที่โรงเรียนส่วนหลังจากนั้น

จะว่าไปแล้วโรงเรียนนายร้อยเวสต์ปอยต์ได้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดีเยี่ยมในการผลิตนายทหาร และการตัดสินใจเลือกเหล่าทหารราบ

และอาสาสมัครไปรบที่เวียดนามเป็นการตัดสินใจที่แทบจะเรียกได้ว่า
เกือบเป็นสัญชาตญาณที่อยากจะรับใช้ชาติ ผมทำไปโดยอัตโนมัติไม่ต้อง
คิดมาก เหมือนผู้ชายที่กำลังตกหลุมรักผู้หญิงอะไรทำนองนั้น

เส้นทางชีวิตของผมสู่สงครามเวียดนามได้เริ่มขึ้นแล้ว แต่กองทัพบก
ยังไม่ส่งผมไปรบที่เวียดนามทันที ผมยังต้องผ่านกระบวนการเตรียมตัวก่อน
ซึ่งประกอบไปด้วยหลักสูตรทางทหารอีกหลายหลักสูตร อาทิ หลักสูตร
ส่งทางอากาศ หลักสูตรชั้นนายร้อยทหารราบ และหลักสูตรการรบในป่า
หรือเรนเจอร์ เป็นต้น นอกจากนั้นกองทัพบกยังให้เวลาผมพักผ่อนสั้นนิ่มน
กับภรรยาอีกด้วย ที่ค่ายเบนนิ่ง รัฐจอร์เจีย ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียน
ทหารราบ ในสภาวะปกติจะเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถมา
ท่องเที่ยวได้ ถือว่ามีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่ในสภาวะที่ไม่ปกติ เช่น
ในยามที่ประเทศเข้าสู่สงคราม ค่ายแห่งนี้ก็ไม่ต่างจากโรงงานอุตสาหกรรม
ที่เตรียมกำลังรบสำหรับภารกิจนั้น ๆ

ห้วงเวลาสองสัปดาห์ของหลักสูตรส่งทางอากาศเป็นประสบการณ์
ที่น่าจดจำไม่น้อยสำหรับการกระโดดร่มในแบบฉบับของทหารท่ามกลาง
อากาศที่ร้อนสุดจะบรรยาย และห้วงเวลา ๑๒ สัปดาห์สำหรับหลักสูตร
ชั้นนายร้อยเป็นห้วงที่วิเศษสำหรับผม เพราะได้มีเวลาอยู่กับภรรยาที่
เพิ่งแต่งงานกันถึงแม้จะไม่มากนัก คือตั้งแต่หนึ่งทุ่มถึงตีห้า

ต่อมาก็มีข่าวดีในเดือนกันยายน เพราะภรรยาผมตั้งครรภ์
ผมตื่นเต้นมาก แต่น่าเสียดายที่ไม่ได้มีเวลาดูแลเธอมากเพราะต้องไปเรียน
หลักสูตรจู่โจม หรือเรนเจอร์ต่อ ระหว่างเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมกราคม
หลักสูตรนี้มีความยากลำบากมาก ต้องมีความอดทนสูงทั้งกายและใจ
ต้องลาดตระเวนผ่านภูมิประเทศที่ยากลำบากของรัฐจอร์เจียและหนองน้ำ

ของรัฐบาลorida ในระหว่างที่เรียนหลักสูตรนี้ใจผมก็นึกถึงสภาพอากาศ
ดี ๆ ที่เวียดนามและคิดว่าสภาพความเป็นอยู่น่าจะสบายกว่านี้

หลังจากเรียนจบหลักสูตรนี้ผมได้ไปประจำการที่กองพลส่งทาง
อากาศที่ ๘๒ พอร์ต แบร์ก มลรัฐนอร์ท แคโรไลนา ประมาณ ๓ - ๔ เดือน
ก่อนที่จะถูกส่งไปที่เวียดนาม ห้วงเวลาสั้น ๆ นี้มีความหมายมากเพราะ
ได้อยู่กับภรรยาที่กำลังตั้งท้องแก่ ๆ ใกล้จะคลอด หลังจากที่ภรรยาผม
คลอดลูกชายแล้ว ผมก็ได้ใช้สิทธิในการลาเพื่อพาภรรยาและลูกไปเยี่ยม
ญาติ ๆ ผมใช้เวลาไม่กี่วันอยู่กับพ่อและแม่ก่อนกล่าวคำอำลาเพื่อไป
เวียดนาม ผมคิดว่าผมเห็นน้ำตาของพ่อซึ่งมันช่างแตกต่างจากวันที่
ทราบว่าผมได้รับการตอบรับให้เข้าเรียนในที่ที่เด็กหนุ่มอเมริกันหลายคน
ใฝ่ฝันอยากเข้าไปเรียน ลาพอกับแม่เสร็จผมก็ขับรถไปเวอร์จิเนียเพื่อไปส่ง
ภรรยาและลูก พวกเขาจะคอยผมที่นั่น ในวันเดินทางภรรยาและลูกที่มีอายุ
แค่ ๒ เดือนไปส่งผมที่สนามบินนานาชาติที่กรุงวอชิงตัน ผมพูดกับภรรยา
“ไม่ต้องเป็นห่วง เดียวก็กลับแล้ว” ผมพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยจะมั่นใจ
เท่าไรหรอก เราจูบลากัน ผมไม่คิดจะหันหลังกลับไปมองหน้าลูกเมียเพราะ
รู้สึกผิดที่ไม่สามารถดูแลพวกเขาได้ในห้วงเวลาสำคัญเช่นนี้ ผมขึ้นไปนั่ง
บนเครื่องบิน ในใจก็ยังสับสนไม่รู้ว่าจะเจออะไรข้างหน้า แต่กองทัพบกก็ได้
ทำดีที่สุดแล้วในการเตรียมตัวเราให้พร้อมสำหรับสงครามเพื่อประเทศชาติ